

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind IV 1856-82

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 183. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr04-shoot-idm140536068976064/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

D. 22de november 1860.

Jø mere den 22de nov. nærmede sig, kæreste Hanne, desmere påtrængte sig mig den betragtning, at din fødselsdag i år er af særdeles betydning for dig og møder dig med usædvanlig alvor.

Jeg ved og erkender, hvad du i år har tabt. Du har sagt det, du har sagt mig det, og erfaringen fra de henrundne år havde lært mig det.

Hvorledes tiden kan og vil lindre din smerte, hviler i den dunkle fremtid. Vi bør håbe, at Gud vil styre alt til det bedste.

Tak! for dit kærlige, datterlige sindelag i de mange år, vi har kendt hinanden, og for at du altid erkender mig som

din faderlige ven

Collin.

[Den 14. december kom atter en af disse mærkedage, Heibergs fødselsdag. H v o r ofte havde han i de mange år, vi var forenede, på denne dag glædet sig som et barn ved mine gaver. I år bragte jeg ham kun tårer. Så han, følte han disse?]

Den 24de december skrev konferensråd Madvig mig følgende linier til:

Kære fru Heiberg!

Etatsråd Bornemann og jeg tillader os den bøn, at De, hvis det ikke er Dem særdeles ubelejligt, vil have den godhed at modtage et besøg af os idag, omtrent kl. 1.

Deres ærbødigste og hengivne

J. N. M a d v i g.

København, den 24de december 1860.

De kom, og Madvig udtalte i kærlige ord, hvad han anså Heiberg for at have været for vor litteratur, og bad mig modtage Bissens buste af Heiberg, udført i marmor, skænket mig af efterfølgende venner:

geheimeråd Andræ, de Saint-Aubain, etatsråd Bojesen,
etatsråd Bornemann, professor Buntzen, justitsråd Buntzen,
geheimeråd Collin, konferensråd Dahl, professor Hertz,

etatsråd Krieger, konferensråd Madvig, biskop Martensen,
professor Fr. Paludan-Müller, stiftsprovst Paulli, godsejer Rottbøll,
konsul Suhr, geheimeråd Treschow.

Det er en selvfølge, at jeg følte den varmeste taknemmelighed
over disse udmærkede mænds gave.

Kort efter Heibergs død blev det besluttet af hans venner, navn-
lig Martensen, Madvig og Krieger, at foranstalte en udgave af hans
samlede værker, prosaiske og poetiske. Men arbejdet var ikke ringe
og ville optage en stor del af disse mænds tid, der alt på så man-
ge måder var optaget. En plan måtte lægges for det hele værk,
hvilket ingenlunde var så let. Medens man nu talte frem og tilba-
ge herom, mødte Krieger inden kort tid med en sådan plan fuldt
færdig. Den blev prøvet af de andre, og de måtte erkende, at det
te omhyggelige arbejde, udført med den største indsigt og kærlig-
hed, i et og alt kunne benyttes. Ledelsen af det hele foretagende
blev således overdraget Krieger, der med sin ualmindelige arbejds-
dygtighed straks satte det igang. Han påtog sig nu tillige, i for-
bindelse med professor Petersen og etatsråd Ed. Collin, den vidt-
løftige korrekturlæsning samt ordnede alt, hvad der stod i forbin-
delse med udgaven, og de 22 bind lå efter halvandet års forløb
færdige. Honoraret for det hele tilfaldt mig og var temmelig be-
tydeligt. I denne mand havde jeg fra dette øjeblik en støtte i det
meget, stort og småt, der nu skulle ordnes for mig i mere end een
henseende, hvor jeg selv stod vakkende og tvivlrådig; så jeg ofte
føjte forsynets godhed ved at sende mig denne ædle, uegennyttige
ven til hjælp og trøst.

Som det ofte, besynderligt nok, går, at når en stor forandring
sker i et menneskes liv, da er det ligesom om alt forener sig til at
forstærke forandringen på ethvert punkt; således også her. Vi hav-
de i henved 20 år boet på Søkvæsthuset, og ofte havde der i disse
år været tale om, at det offentlige agtede at opsiges alle beboerne
for selv at råde over huset og den store grund, som hørte til ejen-
dommen; men bestandigt stod beslutningen hen, og vi blev til vor
glæde boende. Nu med ét blev alle beboerne i huset virkelig op-
sagt; den længe omtalte plan skulde endelig sættes iværk. Dette var
en stor sorg for mig. Mit hjerte hang ved denne bolig og alle dens
minder. Haven, hvori jeg havde plantet hvert træ og hver busk,